

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/101/2014
Identifikačné číslo spisu:	1106230974
Dátum vydania rozhodnutia:	23.09.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Anna Kovaľová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:1106230974.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu Ing. V., CSc., bývajúceho v J., proti žalovanej 1/ Slovenskej republiky, za ktorú koná Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie č. 13, Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Pribinova č. 2, Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Štúrova č. 2, o náhradu nemajetkovej ujmy a iné, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 16 C 74/2006, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 25. júna 2013 sp. zn. 8 Co 178/2012, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Žalobou podanou na Okresnom súde Bratislava I 4. októbra 2006 a upravenými podaniami doručenými súdu 3. januára 2007, 23. apríla 2007 a 3. januára 2008 sa žalobca domáhal zaplattenia nemajetkovej ujmy 25.227,38 Eur s príslušenstvom, titulom zodpovednosti štátu za nezákonné rozhodnutie a nesprávny úradný postup, ako aj titulom ochrany osobnosti, ďalej ospravedlnenia sa a určenia, že v prípade, ak žalovaná nesplní povinnosť uloženú rozsudkom, je oprávnený uverejniť na ich náklady v časopise I. ním žiadané ospravedlnenie.

Okresný súd Bratislava I rozsudkom zo 7. februára 2012 č.k. 16 C 74/2006-245 žalobcu zamietol a žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

Zamietnutie žaloby odôvodnil tým, že žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno svojho tvrdenia a nepreukázal splnenie predpokladov na uplatnenie zodpovednosti štátu za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“). Nepreukázal existenciu nezákonných rozhodnutí alebo nesprávneho postupu a tiež existenciu ním tvrdného neoprávneného zásahu do jeho osobnosti v zmysle § 11 a nasl. Občianskeho

zákonníka. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie žalobcu rozsudkom z 25. júna 2013 sp. zn. 8 Co 178/2012 rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil v celom rozsahu, stotožniac sa s jeho odôvodnením (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.). Na doplnenie správnosti napadnutého rozhodnutia uviedol, že súd prvého stupňa vykonal náležité dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností dôležitých pre posúdenie dôvodnosti nároku a na posúdenie opodstatnenosti tvrdení žalovanej z hľadiska skutočností, ktoré uvádzala na svoju obranu (§ 120 ods. 1, 4 O.s.p.). Postupoval riadnym zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s § 132 O.s.p. a dospel k správnym skutkovým záverom, na základe čoho vyvodil aj správny právny záver, že nie je daná zodpovednosť štátu za ujmu vzniknutú žalobcovi nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom orgánov štátu v zmysle § 5 a § 9 zákona č. 514/2003 Z.z. a ani za neoprávnený zásah do osobnostných práv v zmysle § 11 a § 13 Občianskeho zákonníka, v podobe morálnej a finančnej satisfakcie. Konštatoval, že súd prvého stupňa v súlade s § 157 ods. 2 O.s.p. svoje rozhodnutie odôvodnil, pričom sa podrobne vysporiadal so všetkými skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci. Zo skutkových zistení vyplýva, že orgány štátu konali a rozhodovali na základe a v medziach zákona, v rámci im zákonom zverenej kompetencie, postupovali primeraným spôsobom zodpovedajúcim povahe a závažnosti veci a vzhľadom na konkrétne okolnosti prípadu nič nenasvedčuje tomu, že by vybočili z medzí ich realizácie tak, že by neoprávnene zasiahli do osobnostných práv žalobcu. Ich postup možno považovať za primeraný, vo vzťahu k dosiahnutiu legitímneho účelu, ktorý ním sledovali, neprekročili prípustnú mieru a intenzitu takým spôsobom, ktorý by v demokratickej spoločnosti nebolo možné tolerovať. Ani v prípade vyjadrenia zástupkyne (konajúceho Ministerstva vnútra) nedošlo zo strany orgánov štátu k vybočeniu z medzí legitimacy. Pri svojom vyjadrení nebola zástupkyňa motivovaná snahou o zneváženie osoby žalobcu a ňou použité výrazové prostriedky, ako aj obsah podaní, nevyznievali útočne či osočujúco. Vychádzala z relevantných podkladov, ktoré mali vzťah k prejednávanej veci.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca, ktorý navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho aj prvostupňového súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Dovolenie odôvodňoval tým, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca resp. bol súd nesprávne obsadený (§ 237 písm. g/ O.s.p.), postupom súdu sa mu odňala možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.), konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu § 237 písm. g/ O.s.p., (rozhodoval vylúčený sudca resp. bol súd nesprávne obsadený), poukazoval, že zákonnou sudkyňou vo veci bola JUDr. Zuzana Doricová, ktorá je dodnes sudkyňou Okresného súdu Bratislava I a ktorá vo veci aj dlhodobo konala. Rozsudok súdu prvého stupňa však vyniesla Mgr. Daniela Drnáková, ktorej vec bola pridelená rozhodnutím predsedníčky súdu priamo s vylúčením náhodného prideľovania. Takéto pridelenie veci odporuje § 51 ods. 4 písm. c/ v spojení s ods. 2 zákona č. 757/2004 Zb. z. o súdoch a sudcoch. Námietku nezákonnosti Mgr. Drnákovej namietal v odvolaní avšak túto zamietol aj odvolací senát 8 Co Krajského súdu v Bratislave zložený predsedníčky JUDr. Gažovičovej, pričom v predchádzajúcich dvoch procesných odvolaniach v tejto veci do toho času rozhodoval senát 6 Co, ktorému predsedal JUDr. Murgaš, ktorý naďalej na Krajskom súde v Bratislave existuje. Preto namietal aj nezákonnosť odvolacieho senátu.

Dovolateľ k tvrdenej vade konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p. uvádzal, že súdy oboch stupňov zmenili žalobu, pretože svoj návrh podal voči Slovenskej republike zastúpenej v 2/ I. v 3/ C. a 4/ I.. Uznesením súdu pod č.k. 16 C 74/2006-49 z 31. marca 2008 súd prvého stupňa odmietol jeho návrh voči týmto žalovaným a nepravdivo tvrdil, že ich účasť v konaní znemožňuje súdu pokračovať v konaní. Menovaní však boli tým dotknutým štátnym orgánom, ktorý bol pôvodcom difamačných tvrdení, ktorými súd zasiahol do jeho práva na ochranu osobnosti. Odvolací súd následne uznesením sp. zn. 6 Co 126/08 z 3.

júla 2008 potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa z 31. marca 2008, čím takto súdy neprípustne zasiahli do jeho žaloby úpravou na strane žalovaných subjektov. Vo vzťahu k tomuto dovolaciemu dôvodu ďalej mal za to, že súdy oboch stupňov neprejednali petit jeho žaloby, ktorým žiadal určenie porušenia jeho práva na ochranu osobnosti podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, ku ktorému došlo tvrdeniami uverejnenými v rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 9 Cbs 64/2003 z 13. septembra 2005. Súd prvého stupňa konštatoval nedostatok pasívnej legitimácie štátu (na strane 9 posledný odstavec rozsudku) a odvolací súd sa s touto argumentáciou stotožnil. Žiaden zo súdov sa nezaoberal skúmaním pravdivosti difamačných tvrdení, na ktoré v konaní poukázal. Svojou žalobou tiež žiadal o určenie, že k zásahu do jeho osobnostných práv došlo neoprávneným obvinením z krádeže uznesením ORP ZP Bratislava II Úradu justičnej a kriminálnej polície ČVS ORP-594/2002-ts z 29. novembra 2005. Súd prvého stupňa bez toho, aby zaujal stanovisko k porušeniu § 11 ods. 1 písm. a/ zákona č. 141/1961 Z.z. vtedy platného trestného poriadku, pričom súd návrh v tejto časti meritórne nepreskúmal a odvolací súd potvrdil záver prvostupňového súdu, že uznesenie o vznesení obvinenia v takomto trestnom stíhaní, ktoré bolo následne zastavené, nie je nezákonným rozhodnutím. Preto súdy oboch stupňov odmietli mu prístup k súdu v tejto časti, keď odmietli prejednať existenciu neoprávneného a nedovoleného zásahu. Rovnako svojvoľne zmenili žalobu, pretože zákonná sudkyňa pripustila úpravu petitu až uznesením z 22. apríla 2009 č.k. 16 C 74/2006-199, ktorá na rozdiel od jeho návrhu neobsahuje návrh, podľa ktorého má byť senát 9 Cbs 64/03 Krajského súdu v Bratislave povinný sa ospravedlniť. Týmto súd svojvoľne zasiahol do jeho práv, ktorý ako jediný má právo meniť predmet sporu. Ďalej tvrdil, že odvolací súd mu znemožnil vyjadriť sa k vykonanému dokazovaniu, na ktoré odkazoval (na strane 4-5 svojho rozhodnutia) tým, že konštatoval, že vykonal dokazovanie aj vyjadreniami odporcov k jeho odvolaniu. Tieto vyjadrenia mu nikdy neboli doručené a vec sa rozhodovala bez toho, aby mu bolo umožnené na to reagovať. Odvolací súd ďalej rozhodol bez pojednávania, čím porušil § 214 ods. 1 písm. a/ O.s.p. a § 213 ods. 1, 2, 3 O.s.p., pretože doplnil skutkové zistenia súdu prvého stupňa. Odchýlil sa od skutkového stavu zisteného súdom prvého stupňa bez toho, aby rešpektoval povinnosť opakovania alebo doplnenia dokazovania, čím zasiahol do ústavne jeho zaručeného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Súdy oboch stupňov pochybili, keď mu odmietli ochranu podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka, s odôvodnením o nedostatku pasívnej legitimácie Slovenskej republiky v súdnom konaní. Podľa názoru súdu bol povinný žalovať pôvodcu difamačných tvrdení, teda sudcov ako fyzické osoby. V súvislosti s tým poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 6 Cdo 149/2011.

Žalovaná (konajúce Ministerstvo vnútra SR) vo vyjadrení k dovolaniu žalobcu uviedla, že sa pridrižiava svojich ústnych prednesov ako aj písomných podaní prezentovaných na pojednávaniach a v celom rozsahu sa stotožňuje s rozhodnutím odvolacieho súdu.

Ministerstvo spravodlivosti SR a Generálna prokuratúra SR konajúci za žalovanú sa k dovolaniu žalobcu nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243 ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr či dovolanie žalobcu je prípustné, pretože podľa § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu len pokiaľ to zákon pripúšťa.

Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. dovolanie je tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej.

Podľa § 238 ods. 2 O.s.p. dovolanie je prípustné aj proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci.

Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil

neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 až 4.

Žalobca dovolaním napadol výrok rozsudku odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky niektorého z rozsudkov uvedených v citovaných ustanoveniach. Nejde totiž o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu ani o rozsudok, v ktorom by sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, pretože dovolací súd v tejto veci ešte nerozhodoval. Rovnako nejde o rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, ani o rozsudok, ktorým by bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 až 154 O.s.p.

S prihliadnutím na zákonnú povinnosť skúmať vždy, či dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou zo závažných procesných väd, vedúcich k vydaniu tzv. zmätočného rozhodnutia (§ 242 ods. 1 O.s.p.), neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p., ale zaoberal sa aj otázkou, či konanie a rozhodnutie odvolacieho súdu nie je postihnuté niektorou z väd taxatívne vymenovaných v § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o prípad nedostatku návrhu na začatie konania vo veciach, ktoré možno začať len na návrh, o prípad odňatia možnosti účastníkovi pred súdom konať, či o prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným).

S prihliadnutím na obsah dovolania a v ňom vytýkané nesprávnosti, ktorých sa mali dopustiť súdy oboch nižších stupňov sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou, či postupom súdov nebola žalobcovi odňatá možnosť konať pred súdom podľa § 237 písm. f/ O.s.p. a či rozhodoval vo veci zákonný sudca § 237 písm. g/ O.s.p., pretože vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ O.s.p. v dovolaní žalobcom namietané neboli a v dovolacom konaní ani nevyšli najavo.

Odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. sa rozumie taký závadný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva.

Dovolací súd z obsahu spisu nezistil, že by konanie pred súdmi nižších stupňov bolo postihnuté procesnou vadou znemožňujúcou žalobcovi realizáciu jeho procesných práv.

Žalobca namietal, že postupom súdov mu bola znemožnená jeho realizácia práv ako účastníka konania, keďže súdy oboch stupňov neprejednali petit jeho žaloby, svojvoľne zmenili žalobu, znemožnili mu vyjadriť sa k vykonanému dokazovaniu, odvolací súd rozhodol bez pojednávania, pričom doplnil a zmenil skutkové zistenia súdu prvého stupňa, a tiež nemal možnosť sa vyjadriť k možnému použitiu iného ustanovenia.

K námietke žalobcu, že súdy oboch stupňov neprípustne zasiahli do žaloby, keď túto upravili na strane žalovaného subjektu, dovolací súd poznamenáva, že súd prvého stupňa uznesením z 31. marca 2008 č.k. 16 C 74/2006-49 v súlade s § 43 ods. 1, 2, § 79 ods. 1 veta piata, § 21 ods. 2, § 19 O.s.p., § 18 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka odmietol podanie žalobcu, ktoré malo byť podľa svojho obsahu návrhom na začatie konania, a to v časti proti žalovanej Slovenskej republike zastúpenej senátom 9 Cbs 64/2003 Krajského súdu v Bratislave, v zložení I., I., I.. Krajský súd na odvolanie žalobcu uznesením z 3. júla 2008 sp. zn. 6 Co 126/2008 uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil, keď zdôraznil, žalobca i napriek výzve súdu neoznačil štátny orgán, ktorý mal za žalovanú konať. Stotožnil sa s názorom súdu prvého stupňa, že senát krajského súdu z hľadiska hmotného práva nemá postavenie právnickej osoby a teda nemá spôsobilosť mať práva a povinnosti, v dôsledku čoho nemá ani civilnoprocesnú subjektivitu. Vec bola právoplatne skončená 25. júla 2008, bez nevyužitia mimoriadnych

opravných prostriedkov.

Ako nedôvodnú dovoláciu námietku považoval dovolací súd aj tvrdenie žalobcu, že súdy neprejednali petíť jeho žaloby, najmä v súvislosti so zisťovaním a skúmaním pravdivosti difamačných tvrdení, ktoré označoval v súvislosti s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č.k. 9 Cbs 64/2003-163, uznesením ČVS: ORP-594/2002 a v súvislosti s vyjadrením zástupkyne za žalovanú konajúceho orgánu v tomto konaní. Z argumentácie dovolateľa (v tejto časti dovolania) možno usudzovať, že tento existenciu procesnej vady konania uvedenej v § 237 písm. f/ O.s.p. nezakladá výslovne na tvrdení, že súdy, resp. odvolací súd porušil ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku upravujúce postup súdu v občianskom súdnom konaní. Podstatou jeho dovolacích námietok je, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnej aplikácii a interpretácii zákona t.j., že odvolací súd v danom prípade nesprávne vec právne posúdil, konkrétne v otázke nedostatku pasívnej legitimácie na strane žalovanej. Z určujúceho obsahového hľadiska (por. § 41 ods. 2 O.s.p.) teda z jeho strany nejde o námietku odňatia možnosti konať pred súdom, ale o námietku inú, ktorú dovolateľ uvádza vo väzbe na otázku zákonnosti a vecnej správnosti právnych záverov odvolacieho súdu (jeho právneho posúdenia veci), na ktorých v danom prípade založil svoje rozhodnutie. Vo vzťahu k tvrdeniu, že súdy menili svojvoľne žalobu, dovolací súd zistil, že ani táto námietka je nedôvodná. Súvisela totiž s upresnením nároku - petitu, ktorého sa žalobca dožadoval, aby bol vyslovený súdom, pričom súd právoplatne pripustil zmenu petitu návrhu, a to uznesením z 24. februára 2009, č.k. 16 C 74/2006-119, následne po tom, čo žalobca podal odvolanie voči uzneseniu Okresného súdu Bratislava I z 8.decembra 2008, č.k. 16 C 74/2006-61, ktorým bolo rozhodované o zmene jeho návrhu na základe jeho podania z 3. januára 2008.

Za nedôvodnú považoval dovolací súd aj tvrdenie žalobcu, že odvolací súd porušil § 214 ods. 1 písm. a/ O.s.p., keď nenariadil pojednávanie, pretože doplnil dokazovanie a tiež mu nedal možnosť sa vyjadriť k odlišnému právnomu posúdeniu veci. Z obsahu spisu vyplýva, že odvolací súd postupoval podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a o odvolaní rozhodol bez nariadenia pojednávania a to oznámením na vývesnej tabuli súdu, že 25. júna 2013 vo veci verejne vyhlási rozsudok (§ 156 ods. 3 O.s.p.). Z obsahu rozsudku odvolacieho súdu nevyplýva, že by odvolací súd doplnil skutkové zistenia súdu prvého stupňa a použil iné ustanovenia právneho predpisu, než tie, ktoré boli použité súdom prvého stupňa. Odvolací súd na doplnenie dôvodov svojho rozhodnutia a v súvislosti s tým, že žalobca poukazoval na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky súvisiace s nárokom na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia, poukázal na ustálenú súdnu prax v prípade odškodňovania nárokov na náhradu škody, spôsobených uznesením o vznesení obvinenia. Pokiaľ v rámci dovolacieho dôvodu § 237 písm. f/ O.s.p. žalobca tvrdil, že mu bolo znemožnené sa vyjadriť k vykonanému dokazovaniu odvolacieho súdu, toto tvrdenie dovolateľa nie je dôvodné. Z obsahu rozhodnutia odvolacieho súdu vyplýva, že len v úvodnej časti rozhodnutia na strane 4 a 5, konštatoval stav, ktorý predchádzal jeho rozhodnutiu, teda čoho sa žalobca domáhal, ako vo veci rozhodol súd prvého stupňa, kto podal odvolanie a ako sa k odvolaniu vyjadrili jednotliví účastníci.

To, že tieto vyjadrenia žalobcovi neboli doručené, nemohli spôsobiť odňatie možnosti konať účastníkovi pred súdom, pretože zákon stanovuje vyslovne povinnosť doručiť bezodkladne len odvolanie ostatným účastníkom s výzvou, aby sa k odvolaniu vyjadrili (§ 209a ods. 1 O.s.p.). Povinnosť doručovať účastníkom konania všetky listiny sa všeobecne vyvodzuje z princípov spravodlivého procesu, teda zásady rovnosti zbraní, kde účastník má právo byť oboznámený so všetkými listinami a vyjadreniami. Toto právo však nemožno uplatňovať absolútne. O porušenie zásady kontradiktórnosti by išlo vtedy, ak by to mohlo ovplyvniť pozíciu odvolateľa v jeho neprospech, to znamená, že ak by krajský súd z týchto vyjadrení pri rozhodovaní vychádzal. Z obsahu rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplýva, aby tieto vyjadrenia účastníkov považoval za tak závažné, aby z nich vychádzal pri svojom rozhodovaní. Z tohto dôvodu mal odvolací súd za to, že ani touto tvrdenou námietkou žalobcu nedošlo k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom.

Vadu podľa § 237 písm. g/ O.s.p. (rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený), dovolací súd nepovažoval za dôvodnú. Túto odôvodňoval žalobca tým, že v prejednávanej veci rozhodoval nezákonný sudca, pretože Mgr. Drnákovej bola vec pridelená rozhodnutím predsedníčky

súdu priamo, s vylúčením náhodného pridelenia a rovnako namietal aj nezákonnosť odvolacieho senátu, ktorý rozhodoval o jeho odvolaní, pretože o predchádzajúcich dvoch procesných odvolaniach (č.l. 40 a 55) rozhodoval senát 6 Co.

V § 237 písm. g/ sú uvedené dva rovnocenné dôvody, ktoré samostatne zakladajú procesnú vadu významnú podľa tohto ustanovenia. Týmito dôvodmi sú: a/ rozhodovanie vylúčeným sudcom, b/ rozhodovanie súdom nesprávne obsadeným.

V danom prípade dovolací súd dospel k záveru, že v konaní nerozhodovali sudy nesprávne obsadené.

Nesprávne obsadeným súdom (§ 237 písm. g/ O.s.p.) je totiž súd, ktorý nie je obsadený v súlade s ustanoveniami upravujúcimi zloženie súdneho orgánu, ktorý má určitú vec prejednať a o nej rozhodnúť. Súd treba považovať za nesprávne obsadený aj vtedy, ak nekoná zákonný sudca (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 5. novembra 2008 sp. zn. II. ÚS 136/08).

Zákonným sudcom (čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) je sudca určený v súlade s rozvrhom práce vecne a miestne príslušného súdu. Postavenie zákonného sudcu ako osoby, ktorá má vo veci rozhodnúť je späté so sústavou súdov, ktorú upravuje zákon č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 757/2004 Z.z.). So sústavou súdov priamo súvisí príslušnosť súdov na rozhodovanie o veci upravené Občianskym súdnym poriadkom. Nevyhnutným predpokladom toho, aby účastník konania nebol odňatý svojmu zákonnému sudcovi je aj rozhodovanie o veci súdom, ktorý je podľa zákona na rozhodovanie o nej vecne, miestne a funkčne príslušný.

Príslušnosť súdu stanovuje zákon, ktorý nepriamo aj určuje osobu zákonného sudcu. Zákonným sudcom je v prípade samosudcu ten sudca, ktorý je právnymi predpismi (vrátane predpisov vnútornej povahy, ako rozvrhom práce v zmysle § 50 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z.z.) určený tú, ktorú vec prejednať a rozhodnúť, ak má niektorú vec prejednať a rozhodnúť senát príslušného súdu, sú zákonnými sudcami všetci členovia tohto senátu, ktorý je rozvrhom práce určený túto vec prejednať a rozhodnúť (viď § 3 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z.z.).

Vzhľadom na vyššie uvedené závery pokiaľ ide o dovolateľom namietanú vadu konania podľa § 237 písm. g/ O.s.p. dovolací súd dospel k záveru, že konanie nie je postihnuté touto vadou (§ 237 písm. g/ O.s.p.), keďže konanie pred súdom prvého stupňa sa uskutočnilo na miestne a vecne príslušnom Okresnom súde Bratislava I, vo veci pôvodne konala zákonná sudkyňa tohto súdu určená rozvrhom práce - JUDr. Zuzana Duricová a neskôr JUDr. Mgr. Drnáková, sudkyne tohto súdu, určené rozvrhom práce tohto súdu na príslušný kalendárny rok.

V konaní na odvolacom súde rozhodoval senát príslušného Krajského súdu v Bratislave, ktorý je nadriadeným odvolacím súdom Okresného súdu Bratislava I. Z obsahu zápisnice o vyhlásení rozsudku pred odvolacím súdom vyplýva, že senát 8 Co Krajského súdu v Bratislave rozhodoval v zložení predseda senátu JUDr. Janka Gažovičová, členovia senátu JUDr. Monika Holická, JUDr. Jana Vlčková, teda v zložení zodpovedajúcom rozvrhu práce tohto krajského súdu na rok 2013.

Sudkyňa (Okresného súdu Bratislava I) Mgr. Drnáková bola riadne určená zákonnou sudkyňou na prejednanie tejto veci dodatkom č. 7 Rozvrhu práce na rok 2009, keď z dôvodu nerovnomerného zaťaženia sudcov a prechodu výkonu súdnictva vojenského obvodového súdu, bolo zriadené súdne oddelenie 6 C a bolo pridelených Mgr. Daniele Drnákovej na konanie a rozhodovanie v občianskoprávných veciach náhodným výberom, prostredníctvom aplikácie podateľňa register, 30 nevybavených vecí z rokov 2003 až 2007 z každého senátu č. 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 21, 24, 25 a 26 so stavom k 31. marcu 2009. Tvrdenie žalobcu, že vec bola pridelená rozhodnutím predsedníčky súdu priamo, s vylúčením náhodného pridelenia, nebolo možné považovať za správne. Veci Mgr. Daniele Drnákovej boli pridelené náhodným výberom. Podmienka náhodného výberu je splnená vtedy, ak sa má konkrétna vec pridelit' aspoň jednému z dvoch samosudcov. V danom prípade

išlo o zachovanie náhodného výberu.

Dovolateľ namietal aj skutočnosť, že rozsudky súdov nižších stupňov spočívajú na nesprávnom právnom posúdení § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo o sebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania podľa § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmatečnosť rozhodnutia). Z tohto dôvodu i keby tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), vytýkaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné, pričom o taký prípad v prejednávanej veci nešlo.

Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu; pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemôže napadnuté rozhodnutie vecne preskúmať a preto ani zohľadniť prípadne vecné nesprávnosti rozhodnutia.

Keďže §§ 237, 238 O.s.p. dovolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 25. júna 2013 sp. zn. 8 Co 178/2012 nepripúšťajú bolo potrebné tento opravný prostriedok odmietnuť podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p. Vzhľadom na uvedené, dovolacie konanie sa obmedzilo iba na fázu zisťovania podmienok prípustnosti dovolania a nepostúpilo do fázy preskúmavania vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia.

V dovolacom konaní vzniklo žalovanej právo na náhradu trov konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 a § 140 ods. 1 O.s.p.). V danom prípade si však úspešná žalovaná trovy konania neuplatnila, preto dovolací súd náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.